

ת"פ 55844/06/19 - מדינת ישראל נגד מ' ק'

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 55844-06-19 מדינת ישראל נ' ק'

בפני
בעניין: כבוד השופטת אושרית הובר היימן
מדינת ישראל

המאשימה

נגד
מ' ק'

הנאשם

גזר דין

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום אשר ייחס לו עבירה של איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז 1977 (להלן - "החוק") וכן עבירה של תקיפה סתם - בן זוג לפי סעיף 382(ב) לחוק.
2. הנאשם, בתשובתו לאישום, הודה בביצוע עבירת האיומים, אך כפר בביצוע עבירת התקיפה. לאחר ניהול הוכחות, הורשע הנאשם גם בעבירת תקיפה סתם בן-זוג.
3. הרשעתו של הנאשם בעבירת האיומים, היא בכך שבחודש יוני 2019, לאחר שנודע לו כי המתלוננת ביצעה משיכת כפסים מחשבון הבנק, איים עליה הנאשם ואמר כי יחתוך לה את הגרון, את הרגל, וכי תהיה בבית חולים והוא בבית הסוהר. בעבירת התקיפה-סתם הורשע הנאשם בכך שכמה חודשים קודם לכן, דחף את המתלוננת מהמיטה וכתוצאה מכך קיבלה מכה מהארון וכן באותה הזדמנות אמר לה הנאשם "הלוואי שתמותי".
4. חרף העובדה שהנאשם הורשע, כאמור, בעבירת התקיפה לאחר ניהול הוכחות, בהחלטתי מיום 23.02.21 קיבלתי את עתירת ההגנה והוריתי על מתן תסקיר שירות המבחן בעניינו.

תסקיר שירות המבחן:

5. מן התסקיר עולה, כי הנאשם בן 46, אב לחמישה ילדים בני 13 - 25, מתגורר בבית אימו שבקריית מלאכי מאז יום מעצרו, לפני למעלה משנתיים. קודם לכן, התגורר עם המתלוננת בדירתם שביבנה. הנאשם עובד מזה 23 שנה בתפקיד אריזה במפעל בגדרה.

6. הנאשם עלה ארצה מאתיופיה, עם הוריו ואחיו, בשנת 1991, הוא בעל תעודת בגרות, תעודת הנדסאי אלקטרוניקה ותעודת חשמלאי מוסמך. אף שציון כי הוא מתקשה בקריאה ובכתיבה, התרשמות שירות המבחן היא כי הינו בעל יכולת שפתית מפותחת.
7. הנאשם נישא למתלוננת, לפני כ - 25 שנים. עפ"י תיאורו של הנאשם, במהלך השנים האחרונות נוצרו ביניהם מתחים על רקע מצבם הכלכלי, בהיותו מפרנס יחיד לאורך השנים, כשהיא נעדרת תעסוקה עקב נכות ברגלה.
8. בשיחה טלפונית עם המתלוננת, תיארה כי היא והנאשם אינם מצויים בקשר וכי הינו משלם מזונות עבור בנם. המתלוננת שללה חשש מפני הנאשם, בהיותו מורחק מעיר מגוריה ובחלוף שנתיים מיום העבירה ומאז שהשניים התגרשו ומנהלים חיים בנפרד. יצוין, כי ממועד ביצוע העבירה, שהתה המתלוננת במקלט לנשים, למשך כחצי שנה, מאחר ותיארה חשש לחזור לביתה.
9. הנאשם נעדר עבר פלילי. בהתייחסות לעבירות בהן הורשע, תיאר תסכול וחוסר אונים מצדו ביחס לכך שהמתלוננת משכה כספים מהחשבון בניגוד להסכמתו, תיאר קשיים להכיל התנהגותה המתמשכת שהסלימו מצדו לאיומים לפגיעה בה.
10. במסגרת הליכי המעצר, הנאשם הופנה לטיפול במרכז "בית נועם", שם שולב בשיחות פרטניות וקבוצתיות בתדירות של 3 פעמים בשבוע, וזאת למשך כ - 5 חודשים. במסגרת הטיפול הפרטני, הנאשם הצליח לשתף בתכנים אישיים ורגשיים מורכבים, אולם במסגרת הטיפולים הקבוצתיים, גם לאחר חודשים במסלול טיפולי אינטנסיבי, גורמי הטיפול התרשמו מקשייו של הנאשם לקחת חלק בשיח הטיפולי ולשתף מעצמו. ההתרשמות היא, כי הנאשם מתקשה לראות עצמו כאדם אלים. אמנם התחיל להפנים שהפעיל אלימות כלכלית כלפי גרושתו במהלך נישואיהם, אך נטה למזער האיום עליה וההשלכות הרגשיות שלו עליה. במהלך חודש פברואר 2020 התקיימה ועדה בעניינו של הנאשם, במהלכה התבקש הנאשם לבצע מטלה דידקטית הקשורה לתכנים הטיפוליים, הנאשם סירב לכך וחווה את הדרישה כפוגענית כלפיו, הושעה מהטיפול ואף כשהוצע לו לחזור, סירב לכך. הנאשם תיאר קושי משמעותי להשתלב בטיפול קבוצתי כשחווה תחושת בושה וסגירות, אך לצד זאת הצליח לשתף בתובנות משמעותיות שחווה במהלך תהליך הטיפול הפרטני, כשהבין שנקט התנהגויות אלימות כלפי גרושתו. שירות המבחן התרשם, כי כיום הנאשם מבין כי נהג כלפי המתלוננת באופן פוגעני.
11. ביחס להערכת הסיכון לעבריינות והסיכוי לשיקום, נכתב בתסקיר, כי שירות המבחן התרשם כי הנאשם, הנעדר הרשעות קודמות, הינו בעל כוחות וכישורים לתפקוד תעסוקתי יציב ולצד זאת מאופיין במיומנויות חלקיות של תקשורת במצבי משבר ותסכול. בהתייחס למקרה, התרשם שירות המבחן כי הנאשם מרוכז במצוקתו ומתקשה להכיר במצוקה בה הייתה נתונה המתלוננת נוכח התנהגותו האלימה כלפיה. בהתייחס לרמת הסיכון, התייחס שירות המבחן לתפקודו החיובי במישור התעסוקתי, את דפוסי אישיותו, את העובדה כי מאז התגרשו הנאשם והמתלוננת הם אינם מצויים בקשר, את השתתפותו בתוכנית הטיפולית בבית נועם, את העובדה שהיה נתון זמן ממושך בהגבלות אותן לא הפר, את העובדה שהסתבכות עם החוק אינה אופיינית לנאשם ואת העובדה שהעבירה ותוצאותיה יצרו עבורו גבול מרתיע להישנות העבירות. לאור כלל השיקולים האמורים, העריך שירות המבחן את רמת הסיכון

להישנות עבירה פוגענית כנמוכה.

12. סופו של דבר, המלצת שירות המבחן בעניינו של הנאשם, כי יוטל עליו צו מבחן למשך שנה, אשר במהלכו ימשיך השירות ויעקוב אחר מצבו וכן יעמוד בקשר עם המתלוננת. בנוסף, הומלץ על הטלת מאסר מותנה, כעונש מרתיע.

טיעוני הצדדים לעונש:

טיעוני המאשימה:

13. ב"כ המאשימה טענה לפגיעה בערכים המוגנים, שהם שמירה על שלווה נפשה ובטחונה של המתלוננת ושלמות גופה. כן, נטען ביחס לחומרה הנוספת המיוחסת לעבירות אלימות הננקטות במסגרת התא המשפחתי.

14. באשר למדיניות הענישה הנהוגה, נטען כי הפסיקה חוזרת ומדגישה את הצורך בענישה מחמירה נגד בני זוג אשר תוקפים באלימות מילולית ופיזית את בנות זוגן, וכן נטען כי זהו צו השעה ועל בתי המשפט לנקוט במדיניות ענישה מחמירה ומרתיעה במקרים מעין אלה על מנת למגר תופעה זו. ב"כ המאשימה הפנתה את בית המשפט לפסקי הדין שניתן ב - ע"פ 3011/17 וכן ב - רע"פ 340/21.

15. מתחם העונש ההולם לגישת המאשימה לכתב האישום כולו, נע בין 6 ל-18 חודשי מאסר בפועל וכן ענישה נלווית ולעניין זה הפנתה לפסקי הדין שניתנו ב - ת.פ. 32870-07-17 וב - ת.פ. 60788-01-19.

16. מבחינת נסיבות שקשורות בביצוע העבירה, ציינה ב"כ התובעת כי הנאשם השמיע איום עלי חייה של המתלוננת, על רקע של משיכת כספים מחשבון הבנק, כתוצאה מכך המתלוננת חששה מאוד על רגע הסלמה בהתנהגותו של הנאשם, עובר לאירוע נשוא כתב האישום, לכן פנתה מיד לרווחה ולמשטרה. לפיכך, טענה המאשימה לפגיעה ממשית בערכים המוגנים.

17. באשר לנסיבות שאינן לביצוע העבירה, הנאשם יליד 1975 ללא עבר פלילי מכל סוג. נטען, כי הנאשם על אף לא לקח אחריות למעשיו ולמרות זאת נשלח לקבלת תסקיר שירות המבחן. לטענת המאשימה, עולה מהתסקיר שהנאשם התקשה מאוד לשתף פעולה עם ההליך הטיפולי, עד אשר בסופו של דבר הושעה מההליך הטיפולי. שירות המבחן התרשם, כי הנאשם מתקשה לראות עצמו אדם אלים, ממזער מחומרת מעשיו, מטיל אשמה במתלוננת, וגם ניסיון לאחר מכן לתת לו הזדמנות נוספת ולשלב במסגרת "בית נועם" או בטיפול אחר, לא צלח כיוון שהנאשם חש פגוע מהעובדה שהשעו אותו עוד קודם לכן.

18. לגישת המאשימה, המלצת שירות המבחן לסיום ההליך בצו מבחן ומאסר מותנה, מהווה חריגה ממתחם העונש ההולם. לטענת המאשימה, אין כל מקום לחריגה כאמור, הואיל ומדובר בנאשם שלא לקח אחריות על העובדה

שתקף את המתלוננת ולאור העובדה שההליך הטיפולי לא צלח.

19. לאור האמור, עתרה המאשימה למקם את הנאשם בחלקו התחתון של מתחם העונש ההולם, להטיל עליו 6 חודשי מאסר שיכול יורצו בדרך של עבודות שירות בכפוף לחוות דעת ממונה, מאסר על תנאי ופיצוי למתלוננת.

טיעוני ההגנה:

20. ב"כ הנאשם ציינה בפני ביהמ"ש, כי כפי שעלה מהעדויות ומהתסקיר, עובר לאירועים היחסים בין בני הזוג התערערו על רקע מצוקה כלכלית. נטען, כי מדובר באירוע יחידני, המתלוננת לא דיווחה על אירועים אחרים גם במסגרת התסקיר וכן ציינה שאינה חוששת מהנאשם.

21. נטען, כי שירות המבחן התרשם שהתנהלות לא הייתה חד צדדית מצד הנאשם, אלא כל אחד מבני הזוג השליך קשייו על השני. כמו כן, הנאשם והמתלוננת גרושים, הנאשם עזב את הבית ועבר להתגורר עם אמו בקריית גת. הנאשם עומד בתשלומי המזונות.

22. באשר לערכים החברתיים, הסכימה ב"כ הנאשם שיש להגן על המתלוננת, אך סברה שאי אפשר להוציא את העבירות מהקונטקסט הזוגי ומאותה מערכת של קשיים הדדיים.

23. הנאשם מיד עם הגשת כתב האישום נעצר ושוחרר בתנאים מגבילים היה במעצר בית בפיקוח, לאחר מכן בהדרגה חזר לעבודה, אולם עד היום לא נכנס לעיר יבנה ועד היום קיימת הגבלה בחירותו.

24. לגבי נסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירות, נטען כי הנאשם עבר תהליך טיפולי במסגרת "בית נועם", למשך 5 חודשים. דובר שם בטיפול אינטנסיבי של 3 פעמים בשבוע, ונטען כי בשל פערים חברתיים וחוסר יכולת שלו לשתף בתכנים עמוקים חש הנאשם כי אינו יכול להמשיך בו. עם זאת, המשיך הנאשם לשתף פעולה עם שירות המבחן, הגיע למפגשים אליהם זומן, גם במסגרת תיק המעצר וגם במסגרת התיק הנוכחי עת הופנה לתסקיר. כפי שעולה מהתסקיר, הנאשם שיתף בתכנים מורכבים, ושירות המבחן התרשם שהנאשם מבין שהוא נהג כלפי המתלוננת באופן פוגעני, בשונה מהאופן שהתייחס בנישואיו למתלוננת. כן, הוזכר כי שירות המבחן התרשם שרמת הסיכון להישנות עבירה הינה נמוכה.

25. באשר למדיניות הענישה הנוהגת, טענה ב"כ הנאשם שהפסיקה שמגישה המאשימה אינה רלוונטית הואיל והיא עוסקת במקרים שונים בתכלית מהמקרה דנן, הן מבחינת נסיבות ביצוע העבירות וכן לאור העובדה שבענייננו מדובר באדם מבוגר, שעבר הליך טיפולי והמלצת שירות המבחן הינה לצו מבחן עם הערכת סיכון נמוכה.

26. הסניגורית טענה, כי מתחם הענישה נע בין אי הרשעה, צו מבחן ושל"צ לבין הרשעה עם מאסר על תנאי וענישה נלווית. לעניין רמת הענישה, הציגה ב"כ הנאשם אסופת פסיקה לבית המשפט, והפנתה באופן ספציפי למספר פסקי

דין מתוכה (ע"פ 8694-09-20, ע"פ 921-02-15, ת.פ. 16959-05-15).

27. הסיגורית עתרה, כי בית המשפט יגזור על הנאשם מאסר על תנאי בלבד ופיצוי למתלוננת. נטען, כי הטלת מאסר בדרך של עבודות שירות תפגע בתעסוקתו של נאשם, אשר הינו מפרנס יחידי, משלם מזונות, אשר עובד באותו המפעל למעלה מ- 20 שנה, מאחר ולא יוכל להמשיך לעבוד. נטען, כי הטלת עונש שך מאסר בדרך של עבודות שירות תפגע, למעשה, גם במתלוננת.

28. הנאשם לא ביקש להוסיף דבר בדברו האחרון, וציין כי יקבל עליו כל קביעה של בית המשפט.

חוות דעת הממונה על עבודות שירות:

29. לאחר הטיעונים לעונש, נשלח הנאשם למתן חוות דעת הממונה על עבודות שירות, במסגרתה נמצא כשיר לבצען.

קביעת מתחם העונש ההולם

30. כתב האישום מתאר שני אירועים נקודתיים, האחד של איומים מילוליים, שבעקבותיו הוגשה התלונה במשטרה, והשני של תקיפה פיזית של דחיפה והפלת המתלוננת לרצפה, שאירע מספר חודשים קודם לכן. הצדדים התייחסו לשני האירועים, אף שהינם מרוחקים בזמן, כאפיזודה אחת הנובעת מתקופה משברית אותה חוו בני הזוג, ועל כן עתרו לקבוע **מתחם עונש הולם אחד**, וכך אקבע להלן.

31. במקרה דנן, **הערכים החברתיים** אשר נפגעו הם הגנה על זכותו של כל אדם לשמירה על בטחונו האישי ועל גופו (באשר לעבירת התקיפה) והזכות לשלוות נפשו של אדם (באשר לעבירת האיומים).

32. על חומרתן הרבה של עבירות האלימות כלפי בן משפחה עמד לא אחת בית-המשפט העליון.

כך למשל נקבע ברע"פ 6577/09 **ניר צמח נ' מדינת ישראל** (פורסם במאגרים, 20.8.09):

"עבירות האלימות והאיומים ככלל, וכנגד בנות זוג בפרט, הפכו זה מכבר לרעה חולה אשר בתי המשפט מצווים להיאבק בה. נכון הוא אומנם כי אין בכך כדי "להוציא" את נסיבותיו האישיות של הנאשם הקונקרטי מן המשוואה ואולם דורש הדבר מתן משנה תוקף לאותם אינטרסים של גמול ושל הרתעה, הן של העברין עצמו והן של עבריינים בכוח."

33. יפים בהקשר זה דברי כבוד השופטת א' פורקצ'יה, אשר נאמרו בהקשר דומה:

"מעשי אלימות בתוך המשפחה נתפסים כבעלי חומרה מיוחדת במערכת האיסורים

הפלייט העוסקים בעבירות אלימות. הציפייה האנושית הטבעית הינה, כי בתוך משפחה ישרו יחסי אהבה, הרמוניה, וכבוד הדדי. הפרתה של ציפייה זו הופכת את השימוש באלימות במשפחה לתופעה העומדת בניגוד עמוק לחוש הצדק האנושי. יתר על כן, במסגרת המשפחה, מופעלת האלימות על פי רוב בידי החזק כלפי החלש. פערי הכוחות הם גדולים כשמדובר באלימות כלפי קטינים או כלפי בת זוג... נפוצות של עבירות אלה, והצורך להגן על קרבת האלימות שהם על פי רוב חסרי ישע, תורמים אף הם להחמרה הנדרשת בענישה בעבירות אלה."

(ע"פ 6758 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם במאגרים, 11.10.07).

34. לשאלת **מדיניות הענישה הנוהגת**, עינתי בפסיקה שהוגשה לעיוני ע"י הצדדים, בחינתה וכן בחינה כללית של מדיניות הענישה מעלה כי במקרים דומים הוטלו על נאשמים עונשים במנעד רחב, החל ממאסרים על תנאי וכלה בעונשי מאסר בפועל לתקופות משמעותיות (לעניין זה ראו בין היתר ע"פ (מח' חי') 2350-02-13 **פלוני נ' מדינת ישראל** (7.11.13), עפ"ג (מח' ים) 46599-01-15 **פלוני נ' מדינת ישראל** (3.3.15), ת"פ (רח') 18779-10-12 **מדינת ישראל נ' פלוני** (28.1.14), ת"פ (ראשל"צ) 7226-01-13 **מדינת ישראל נ' אבו זגילה** (11.2.13), ת"פ (נת') 36202-02-12 **מדינת ישראל נ' קבסה** (10.4.13), ת"פ (ת"א) 59862-01-12 **מדינת ישראל נ' כהן** (5.6.13)).

35. במסגרת **הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה** (סעיף 40 ט' לחוק), יש לתת את הדעת לכך שהאיום שהשמיע הנאשם כלפי המתלוננת היה ממשי, מוחשי וקונקרטי ומלל האיום היה בחומרה ברף הגבוה. כתוצאה מהשמעת האיום, אחזה במתלוננת אימה כה רבה, שרצה אל מחלקת הרווחה לקבלת סיוע ומענה, הייתה מאוד נסערת ובהמשך אף שהתה 6 חודשים במקלט לנשים. מאידך, עסקינן באיום שהושמע בשיחת טלפון ולא פנים אל פנים והיה אירוע יחיד מסוגו במערכת היחסים הארוכה בין השניים. ביחס לאירוע התקיפה, מדובר באלימות ברף נמוך. המדובר בדחיפה, באירוע ספונטני, ללא שימוש במכשיר כלשהו ומבלי שנגרר להסלמה נוספת. ולא פנים אל פנים. מעשיו של הנאשם נעשו על רקע תקופה משברית בין הצדדים ומתחים שנבעו ממחלוקות בפן הכלכלי.

36. בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין (סעיף 40 ג'), סבורני כי **מתחם העונש ההולם** הינו החל מצו של"צ ועד ל-12 חודשי מאסר בפועל.

37. במקרה דנן, לא קיימים שיקולים אשר מצדיקים סטייה מהמתחם, לחומרה או לקולא. **השיקול השיקומי** הינו רלוונטי ואכן מתוך תסקיר שירות המבחן האחרון עולה כי הנאשם החל בהליך טיפולי, התמיד בו ושיתף פעולה למשך 5 חודשים, אך לבסוף הושעה ממנו וסירב לחזור אליו, אף שהוצע לו לעשות כן. הנאשם שיתף בשיחות פרטיות בתכנים מורכבים ואף הפנים את התנהגותו האלימה כלפי המתלוננת, אך לא השלים את הטיפול והשפעתו עליו נותרה מוגבלת, ועל כן סבורני כי באמור בכדי להצדיק סטייה ממתחם העונש, ואולם יש מקום להתחשב בו במסגרת גזירת העונש בגדרי המתחם.

גזירת העונש המתאים לנאשם

38. בגזירת העונש המתאים לנאשם, בגדרי מתחם העונש ההולם, יש להתחשב **בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה** (סעיף 40 יא'). במסגרת זו מן הראוי ליתן את הדעת לכך שהנאשם, בן 46, נעדר עבר פלילי. הנאשם הודה בעבירת האיומים, אך לא נטל אחריות על עבירת התקיפה ובעבירה זו הורשע רק לאחר ניהול הליך הוכחות. ברי, כי זכותו של הנאשם לכפור, אך וודאי שבנסיבות אלו אינו זכאי להקלה הניתנת בגזירת הדין על נאשמים שבוחרים להודות וליטול אחריות מלאה על מעשיהם. הנאשם ניתק קשר עם המתלוננת, אשר מסרה לשירות המבחן כי היא אינה חוששת מפניו. למרות קשייו של הנאשם, לתקופה לא מבוטל הוא נרתם להליך טיפולי בשירות המבחן אף שהיה אינטנסיבי (3 פעמים בשבוע למשך 5 חודשים). הנאשם נתון בתנאים מגבילים ובהרחקה מהעיר יבנה (עיר מגוריה של המתלוננת), מאז חודש יוני 2019, ולא הפר את התנאים. כמו כן, לא הייתה לנאשם הסתבכות נוספת בפלילים מאז הגשת התלונה. הנאשם עובד לפרנסתו, משך שנים ארוכות באותו מפעל, ומשלם בקביעות מזונות לבנם הקטין, ושיקול זה הוא רלוונטי לחשש מן הפגיעה בתעסוקתו.

39. עוד יש ליתן את הדעת לשיקול **הרתעת היחיד** בגדרו של המתחם, וזאת בשים לב להתרשמות שירות המבחן כי הסיכון להישנות המעשים הינו ברף נמוך.

40. אין ספק שאלומות בכלל, ואלומות בין בני זוג בתא המשפחתי, היא תופעה שיש להלחם בה, ויש לדעת כי מי שמרים יד או משתמש באלומות מכל סוג שהוא יבוא על עושו. כך גם במקרה זה, בו הנאשם פעל בכח כלפי המתלוננת, וגם אם הפגיעות לא היו ברף גבוה ומדובר בדחיפות ואיום מילולי בלבד, אין להקל בכך ראש. עם זאת, הענישה צריכה להיות מידתית, ועליה לשקף את חומרת העבירות, טיב המעשים, ההרתעה הנדרשת ונסיבות נוספות הקשורות בנאשם עצמו.

41. באיזון בין השיקולים השונים, סבורני כי יש לגזור על הנאשם עונש מאסר קצר בדרך של עבודות שירות, לצד מאסר מותנה. כמו כן, נוכח הפגיעה במתלוננת, סבורני כי יש מקום לפצותה.

סוף דבר

42. **אשר על-כן, הנני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:**

א. 2 חודשי מאסר בדרך של עבודות שירות, בהתאם לחוות דעת הממונה על עבודות שירות שהוגשה ביום 25.11.21.

הנאשם נדרש להתייצב ביום 31.01.22 בשעה 08:00 ביחידת ברקאי - עבודות שירות, שלוחת דרוך בסמוך לכלא באר שבע.

מובהר לנאשם, כי יידרש לעמוד בתנאי העסקה קפדניים המצריכים התייצבות רציפה ועמידה בהנחיות החוק והממונה. כל חריגה מן ההנחיות, יכול ותביא להפסקת ריצוי העונש בעבודות שירות ולריצוי יתרתו במאסר בפועל.

ב. 6 חודשי מאסר על תנאי, לבל יעבור הנאשם במשך שנתיים מהיום על עבירה מן העבירות בהן הורשע.

ג. פיצוי בסך 2,000 ₪ למתלוננת, הפיצוי ישולם ב - 5 תשלומים חודשיים שווים ורצופים, החל מיום 01.03.22 ובכל 01 לחודש לאחר מכן.

מזכירות בית המשפט תמציא העתק גזר הדין לממונה על עבודות שירות.

זכות ערעור לבית-המשפט המחוזי תוך 45 ימים.

ניתן היום, כ"ז כסלו תשפ"ב, 01 דצמבר 2021, במעמד הצדדים.